

© Editura Lumea Credinței – 2019

Pentru prezenta ediție

Editor: **Lumea Credinței SRL**

Str. Oborul Nou nr. 5B, sector 2,

cod poștal 021441, București

Tel. 031 422 84 23

e-mail: razvan.bucuroiu@lumeacredintei.com

Director: **Răzvan Bucuroiu**

Consilier editorial: **Răzvan Codrescu**

Distribuție:

S.C. Supergraph S.R.L.

Str. Ion Minulescu nr. 36

031216, sector 3, București

Tel.: 021/320.61.19; 021/319.10.83

Fax: 021/319.10.84

**Sofian Boghiu • Ion Buga • Cleopa Ilie •
Serafim Man • Nicodim Munteanu •
Constantin Necula • Teofil Părăian •
Antonie Plămădeală • Boris Răduleanu •
Ștefan Slevoacă • Petroniu Tănase**

Înălțarea Domnului

Cele mai frumoase predici

Volum îngrijit
de Marius Vasileanu

 Credintei
editura

București

Cuprins

MARIUS VASILEANU <i>Introducere</i>	5
PĂRINTELE SOFIAN BOGHIU <i>Cuvânt la Înălțarea Domnului</i>	11
PĂRINTELE PROFESOR ION BUGA <i>Înălțarea Domnului</i>	21
PĂRINTELE CLEOPA ILIE <i>Predică la Înălțarea Domnului</i>	33
PĂRINTELE SERAFIM MAN <i>Înălțarea Domnului</i>	45
PATRIARHUL NICODIM MUNTEANU <i>Cuvânt la Înălțarea Domnului</i>	53
PĂRINTELE PROFESOR CONSTANTIN NECULA <i>Priveghere la Înălțarea Domnului</i>	61
PĂRINTELE TEOFIL PĂRĂIAN <i>Înălțarea Domnului</i>	75
MITROPOLITUL ANTONIE PLĂMĂDEALĂ <i>Și S-a înălțat la Ceruri</i>	91
PĂRINTELE BORIS RĂDULEANU <i>Înălțarea Domnului</i>	105

PĂRINTELE ȘTEFAN SLEVOACĂ

La Înălțarea Domnului..... 119

PĂRINTELE PETRONIU TĂNASE

Cuvânt la Înălțarea Domnului 131

Fecioară. Nimic nu se pierde, totul se transformă și în iconomia divină, nu numai în epura ei de ordin terestru. Iisus rămâne în lume prin om, mai concret: Iisus Se înalță, dar Îl regăsim oricând în inima noastră sau în mijlocul rugătorilor: „unde sunt doi sau trei adunați în numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor” (*Matei* 18, 20).

De aici și rațiunea unor cântări, îndemnuri și salutări creștinești precum *Sus să avem inimile!* ori precum *Hristos în mijlocul nostru!*...

PĂRINTELE SOFIAN BOGHIU

Sofian Boghiu (1912-2002) s-a născut în Basarabia. Este atras de muzica bisericească și urmează cursurile școlii de cântăreți de la Mănăstirea Dobrușa (Soroca). Continuă studiul la Seminarul monahal de la Mănăstirea Cernica (1932-1940). Este tuns în monahism de Praznicul Nașterii Domnului în anul 1937 și hirotonit diacon la 6 august 1939. Urmează cursurile Academiei de Arte Frumoase (București) între anii 1940 și 1945. În paralel, începând din 1942, studiază și la Facultatea de Teologie din București (licență în 1946). Stabilite la Mănăstirea Căldărușani, apoi la Mănăstirea Antim, unde este hirotonit preot (1945). Devine pictor bisericesc, dar – cu timpul – este din ce în ce mai cercetat de credincioși, ajungând unul dintre cei mai căutați duhovnici ai Bucureștiului. A fost unul dintre membrii emblematici ai grupului Rugului Aprins, fapt pentru care pătimizește în închisorile comuniste (1958-1964). A fost stareț al Mănăstirilor Plumbuita și Antim. A scris puțin, unele pagini au fost publicate postum, opera Părintelui Sofian Boghiu fiind ilustrată mai degrabă în pictura bisericească.

Cuvânt la Înălțarea Domnului*

Ne aflăm la începutul zilei acestui mare praznic, prin care omenirea prin persoana Mântuitorului Hristos este înălțată spre slava cerească, ziua Înălțării Domnului – sărbătoare unică în toată istoria neamului omenesc. Pentru că de-a lungul istoriei s-au mai ridicat la ceruri doi oameni de care vorbește Biblia, Enoh și Ilie, însă ei au fost ridicați de Dumnezeu la ceruri și sunt undeva în văzduh. Dumnezeu știe locașul lor și de acolo vor veni cu trupul, să-și lase trupul pe pământ, să fie uciși la sfârșitul istoriei neamului omenesc, ca după aceea să-și capete fința duhovnicească, precum toți cei înviați, și să se înalțe și ei la ceruri, împreună cu sufletele celor care vor fi mântuiți. Deci ei doi, Enoh și Ilie, au fost ridicați de Cineva, de Dumnezeu la ceruri. Iisus Mântuitorul Se ridică prin puteri proprii, Se înalță la ceruri, pentru că era Însuși Dumnezeu. Trupul Mântuitorului Hristos era un trup cu totul special, un

* Rostit la 23 mai 1990, la Utrenia praznicului.

trup îndumnezeit. Dacă ați luat seamă la *Evangelia* citită în seara aceasta, Iisus Mântuitorul Se arată ucenicilor Săi și ei se uită la El și li se pare că vad duh. Iisus îi îndeamnă să privească bine și să vadă mâinile și picioarele străpunse de cuiele de pe Crucea Golgotei, că nu este duh, că duhul nu are carne și oase – cum avea El atunci, între Răstignire, Înviere și Înălțare. Și ca să-i poată convinge, îi îndeamnă să-I dea ceva de mâncare. Și mănâncă în fața lor, mănâncă dintr-un fagure de miere și dintr-un pește fript pe jărat. Nu-I era foame lui Iisus, însă vroia să vadă ei, ucenicii, că El este același care a fost cu ei înainte de Înviere.

Iisus într-adevăr purta după Înviere un trup cu totul îndumnezeit. De pildă, merge pe drum către Emaus și apare ca din senin între cei doi apostoli, Luca și Cleopa. Îi întreabă despre ce vorbesc și merge cu ei până la Emaus, un sat lângă Ierusalim. Acolo intră în casa unde se duceau apostolii, stă la masă cu ei și la un moment dat binecuvântează pâinea pusă înaintea lor, o frânge și le-o dă. Și când a frânt pâinea, L-au cunoscut în acest gest că este Iisus, Cel care a fost cu ei înainte de Răstignire. Și în clipa următoare Iisus a dispărut dintre ei, a intrat în planul Său dumnezeiesc. Unii sfinți Părinți spun că în clipa când a frânt și a dat pâinea lor, Iisus a intrat în pâine, așa cum intră în Sfânta Împărtășanie. Noi ne împărtășim cu Trupul și Sângele Domnului: acea

bucătică de pâine pe care o primiți cu lingurița și acel puțin vin sunt Trupul și Sângele Mântuitorului Hristos; El ne-a spus că-i așa, în seara Cinei de taină: „Dacă nu veți mânca trupul Fiului omului și dacă nu veți bea sângele Lui, nu veți avea viață în voi” (*Ioan 6, 53*). Iisus apare între ei așa... cu ușurință și ei sunt în îndoială: este El sau nu este El? Așa încât Mântuitorul Hristos, timp de 40 de zile după Răstignire și Înviere, S-a arătat apostolilor Săi ca să-i convingă că El Însuși este, Cel ce a fost cu ei trei ani și jumătate, cât a fost cu ei pe pământ. Și într-o zi ca astăzi, într-o joi, 40 de zile de la Înviere, Iisus S-a dus la apostoli și i-a chemat pe muntele Eleonului. Muntele Eleonului este un munte foarte înalt, între Ierusalim și Betania; acolo S-a înălțat la cer. Este și astăzi – cine a fost la Ierusalim [a văzut] – locul de unde a săltat Iisus. E o piatră acolo și pe piatră este urma piciorului. Și toți arată: iată, aici este locul de unde Iisus S-a Înălțat la cer. Este o formă, o amprență a piciorului Său dumnezeiesc. Încă un semn că era trup, era carne, era os, piciorul care s-a îngropat în piatră. Pentru că era Dumnezeu, Și-a făcut loc și în piatră, de aceea este acest loc pe Eleon și astăzi. Cei care o să mergeți la Ierusalim, să căutați să mergeți și la Eleon, că se vede Eleonul și din Ierusalim, este un munte înalt; acolo este acest semn, această pecete a dumnezeirii Sale.

Iisus se înalță la cer. Apostolii, și Maica Domnului de asemenea, erau în jurul lui Iisus care Se înalța la cer. Și apostolii, când L-au văzut Înălțându-Se cu trupul la cer... era o dublă sensibilitate în inima și în mintea lor: pe de-o parte se înspăimântau și le părea rău că se despart de acest dumnezeiesc Păstor al lor, pe de altă parte se bucurau că Iisus, în care ei își pierduseră nădejdea la un moment dat, în momentul Răstignirii, totuși era Dumnezeu și acum Se înalța la cer. Și Iisus Se înalța binecuvântându-i, pe înălțimea cerului, până când un nor s-a așezat între Iisus și apostolii care priveau. Era și Maica Domnului acolo, de față. Și în momentul când Iisus a fost acoperit de nor, au apărut doi îngeri și au spus: „Bărbați galileeni, pentru ce priviți la cer după Iisus? Căci iată, acest Iisus, cum L-ați văzut înălțându-Se, așa Se va coborî la Judecata de Apoi. Va veni în slavă, să judece viii și morții” (*Fapte* 1, 11 și *Matei* 24, 30). Și s-au despărțit apostolii de Iisus și s-au întors la Ierusalim... și erau nedespărțiți de Templu. Ziua și noaptea se rugau în Templu, așteptând făgăduința Duhului Sfânt. Că Iisus le-a făgăduit: *Iată, Mă duc la Tatăl și am să vă trimit de acolo pe Duhul Sfânt, care de la Tatăl purcede*. Deci Iisus S-a înălțat la ceruri și a fost așezat de-a dreapta Tatălui, în Sfânta Treime, Dumnezeuul nostru.

Pentru ce S-a înălțat Iisus la cer? Pentru două sau trei motive. S-a înălțat la cer ca să roage pe Tatăl

ceresc să trimită lumii pe Duhul Sfânt, Mângâietorul. Trimiterea Duhului Sfânt către apostoli avea să descopere acelorora tot ceea ce i-a învățat Iisus. Până atunci ei erau uituci, cum suntem și noi, păcătoșii, uităm. Însă atunci când S-a pogorât Duhul Sfânt peste capetele lor, le-a deschis mintea, acest capac umbros care apasă adeseori peste mintea noastră a fost ridicat, era o comuniune între ucenici și dumnezeire, prin această lucrare a Duhului Sfânt pogorât asupra lor. Deci pentru aceasta, în primul rând, S-a înălțat Iisus la cer. Aceste zece zile, de astăzi și până la Pogorârea Duhului Sfânt, sunt perioada în care Iisus Se roagă Tatălui ceresc să trimită Duhul Sfânt peste lume și peste apostolii Săi.

Alt motiv pentru care S-a înălțat la cer Iisus, a fost și acela, ca să ne arate drumul către cer. Pentru că și noi pământenii, prin El, Iisus Hristos, mergem pe aceeași cale către împărăția cerească. Sfântul Antonie cel Mare, într-o seară de veghe, a ieșit afară din chilia lui, din peștera lui, și se uita uimit în văzduh, într-o noapte luminoasă. Și a văzut un lucru foarte grav: tot cerul, tot acest orizont ceresc spre care privea el era acoperit de curse, fel de fel de lațuri, și un uriaș – era diavolul – ținea aceste plase, le aranja în așa fel încât niciun suflet care se ridica spre cer să nu poată străbate prin aceste plase, prin aceste curse. Atunci Sfântul Antonie s-a întrebat, întrebând pe

Dumnezeu: „Doamne, greu este să ne înălțăm la cer la Tine... Cine se poate ridica la cer?”. Și i s-a răspuns: „Smerenia!”. Cel care are duhul smerit și trăiește în această viață în duhul smerit al lui Iisus Hristos, acela se poate înălța la cer. Aceasta este calea de la pământ la cer, pe această verticală, așa cum S-a ridicat și Iisus Hristos de pe pământ la cer, pe muntele Eleonului.

În continuare vreau să vă citesc ceva, de la un predicator vestit al Bisericii Ortodoxe, Ilie Miniati, niște imagini*. De pildă, această Înălțare la cer a Mântuitorului Hristos se aseamănă cu sușul vulturului care își învață puii să zboare: merge înaintea lor, iar puișorii după el. Așa a fost și Iisus: S-a înălțat El, ca să ne arate că și noi ne vom înălța la ceruri, în locașurile pregătite de El.

„După cum vulturul, voind să arate micilor săi pui, încă nedeprinși, cum să zboare în drumul neobișnuit al văzduhului, îi conduce mergând înaintea lor, tot așa, pe cărarea necălcată a cerului, pe care încă nu s-a arătat urmă de om, a zburat Domnul înălțat, mergând înainte, conducând ca pe niște pui, sufletele dreptilor... Și după cum căderea primului Adam ne-a deschis

* Urmează lectura unui paragraf mai amplu din Ilie Miniati, episcop de Kalavrita, „Cuvânt panegiric la slăvită Înălțare a Domnului”, aflat în volumul *Didahii și predici*, București, 1945. În cartea de față nu redăm decât un scurt fragment.

nouă intrarea în iad, astfel Înălțarea noului Adam, Iisus Hristos, ne-a deschis nouă intrarea în cer. Spune Apostolul Pavel: «Avem încredere, că avem să intrăm în Sfânta Sfintelor pe o cale nouă și vie, pe care ne-a înnoit-o prin catapeteasmă, adică prin Trupul Lui» (*Evrei 10, 19-20*)”.

Amin.